

Dag 672 – Hawaï

We zijn al bijna een halfjaar op Hawaï, op dag 673 van onze reis om de wereld op onze zeilboot de Argo. Morgen vertrekken we. Het duurde eindeloos lang voordat we de boot hadden gerepareerd, want de orkaan waar we in terecht waren gekomen had niet alleen mijn arm gebroken, maar ook de boot flink kapot gemaakt. In het begin kon ik voor geen meter meehelpen omdat mijn arm in het gips zat. Pas toen het gips eraf was, kon ik ook weer wat doen. Hoe het is om een gebroken arm te hebben op een tropisch eiland? Heet! Ik werd echt helemaal knettergek van de jeuk onder het gips. Mijn moeder heeft speciaal breinaalden gekocht, zodat ik ermee onder het gips kon krabben. Pff.

Gelukkig werd ik heel snel vrienden met een meisje dat in het dorp woont waar wij in de baai liggen. Kirsten heet ze, en ze is heel grappig en ze weet alles – echt alles! – over de oceaan, want haar moeder is zeebioloog. Ofzoiets.

Wat fantastisch is, is dat ze een huis hebben met airco en dat is echt superfijn als je een gipsarm hebt en een beetje wil afkoelen maar niet in de zee kan plonzen. Ja, ik hoor het je al zeggen: airco is slecht voor het milieu, maar dit is anders. Deze airco loopt op de stroom van zonnepanelen en de zon... die schijnt hier altijd. Tenzij er

vog is natuurlijk. Vog op Hawaï is fog, mist dus, die van de vulkaan komt. Die hebben ze hier twee eilanden verderop en die is uitgebarsten.

Met de boot zijn we gaan kijken, maar we hoefden gelukkig niet heel dichtbij te varen om het te zien. Van grote afstand zie je de stromen met hete lava al die langzaam het eiland af kruipen, knaloranje en kokendheet. De oceaan om het eiland stoomt als een gek. Alsof hij een pan met soep is die ieder moment kan overkoken. De meeste tijd zijn we op O'ahu, het eiland van Kirsten, gebleven. De reparaties van de Argo waren best duur. Mijn vader heeft geklust op andere boten om het te kunnen betalen en andere zeilers hebben ook helpen klussen om haar weer helemaal zeewaardig te krijgen. Toen mijn gips er eindelijk af was heb ik ook geholpen, maar alleen 's middags, want iedere ochtend ga ik met Kirsten oceaankanoën. We kanoën met Hiu, een superoude Hawaïaanse man. Hij leert ons nu al maanden Polynesisch navigeren. Dat is navigeren zonder hulpstukken. Dus zonder kompas, gps of weet ik veel wat. Je gebruikt de zon, de maan en de sterren, maar ook de zee, de zeegang – hoe de deining is en welke kant de stroming op gaat – en de wind en de wolken. En je kijkt naar de vogels en naar de vissen. Naar alles dus. Aan de hand daarvan kun je bepalen waar je bent en waar je heen vaart.

Er is een Hawaïaanse boot, de Hokule'a, die zo helemaal rondom de wereld zeilt. Net als wij, maar dan dus zonder moderne hulpjes. Dat doen ze omdat heel, heel, heel vroeger mensen op die manier

van het ene eiland op het andere terecht zijn gekomen en ze willen weten hoe dat ging. Kijk, dit is de Hokule'a:

Onze tijd op Hawaï zit er dus bijna op. Ik ben blij dat we weer verder trekken. Hawaï is supermooi en ik heb superveel gelachen met Kirsten, maar het is tijd. Ik merk het ook aan mijn vader. Die is ongeduldig en zit uren op het strand naar de oceaan te staren. Zelfs mijn moeder is ongedurig. We moeten gaan.

Ik hik van het lachen en kijk Kirsten aan, die naast me op het strand zit. Haar lange haren, bijna wit van vele jaren Hawaïaanse zon, pieken alle kanten op. Haar ogen zijn net zo blauw als de zee achter haar. Blauwer misschien nog wel, blauwer dan de hemel, die zich als een megagrote koepel over ons en over Hawaï uitstrekt. De zon laat de zee net zo hard twinkelen als Kirstens ogen. Ik steek mijn hand op als ze weer wat wil zeggen. Ik kan het niet nog een keer aanhoren. Ik ga nu al bijna dood van het lachen.

‘Boreas, doe niet zo maf! Je hebt het zelf gezegd!’ roept ze.

Ik veeg de tranen van mijn wangen en haal diep adem. Ik wil wat terugzeggen, maar bij het zien van de bruine kip onder haar arm krijg ik weer een lachstuip.

‘Wat? Dat we een kip mee moeten nemen?’ Ik herinner me niet wanneer ik zoiets tegen haar gezegd heb, maar ik geloof haar meteen. Alleen... Dit krijgen we nooit voor elkaar. ‘Dat gaat niet lukken. Dat vinden ze nooit goed. En waar laten we hem?’

‘Haar,’ zegt Kirsten. ‘Een kip is vrouwelijk.’ Ze streelt de kip over haar kopje. Een lach glijdt over haar gezicht. ‘Dan vertellen we het ze toch niet? We nemen haar gewoon mee, verstoppen haar tot we goed en wel op zee zijn en dan...’

‘Verstoppen? Waar dan?’

‘In jouw kooi. Je weet wel, dat vak achterin, waar al je schatten liggen. Daar kan ze best nog bij. Thuis...’ Kirsten knikt in de richting van haar huis, dat een paar stra-

ten verderop ligt. ‘...thuis zit ze ’s nachts ook in een klein hok. Ze heet Mahalo, dat betekent...’

‘Weet ik,’ zeg ik en ik maak met mijn hand het mahalo-teken: met mijn wijs-, middel- en ringvinger opgekruld en mijn duim en pink gestrekt beweeg ik mijn hand even heen en weer. ‘Dank je wel’ betekent het in het Hawaïaans.

Ze lacht. ‘Precies,’ zegt ze. ‘Je bent hier dus niet voor niets al die tijd geweest. *Anyway*, ze heet Mahalo omdat ze de meeste eieren legt en wij haar daar altijd dankbaar voor zijn. Het zijn ook nog eens de lekkerste eitjes. Mahalo is de liefste en de stilste van allemaal, daarom heb ik haar gekozen.’ Ze duwt de kip in mijn handen.

Ik ga in kleermakerszit tegenover Kirsten zitten, Mahalo in het kommetje van mijn schoot. Ze blijft heel stil zitten, maar haar kleine, ronde kippenogen kijken me aan, bijna alsof ze weet wat Kirsten van plan is.

‘Het gaat niet gebeuren, Mahalo,’ zeg ik tegen haar en ik strijk de veren van haar korte vleugels glad.

‘Je zei dat het ergste van die lange overtochten was dat je geen verse eitjes had en geen omeletjes kon bakken of zachtgekookte eitjes kon eten voor het ontbijt.’ Kirsten speelt met het armbandje dat ik voor haar gevlochten heb en dat nu al twee maanden om haar pols zit. Ze kijkt op. ‘Mahalo legt echt de heerlijkste eieren,’ zegt ze. ‘En superveel. Genoeg voor ons vieren. Zodra Joe zijn eerste zachtgekookte eitje van haar heeft gegeten, wil hij haar nooit meer van boord hebben. Trouwens...’ Ze grinnikt en laat zich achterovervallen. ‘...een kip kan niet zwem-

men en ik weet zeker dat Joe haar niet zal laten verdrinken.’

Ik weet zo net nog niet of mijn vader dat niet zal doen. Ik denk het niet, maar je weet het nooit zeker bij hem. Als hij Mahalo ontdekt, wordt hij misschien wel boos en zou hij haar zo overboord kunnen zetten. Dan wordt ze haaienvoer.

Ik pak Mahalo in mijn armen. ‘Dat gaan we niet laten gebeuren, hoor,’ zeg ik zacht tegen haar kippenkopje. ‘Echt niet.’

Mahalo tokt zachtjes terug.

Kirsten krabbelt weer overeind en vouwt ook haar benen onder zich. ‘En nu ik ook meega, moeten we Mahalo wel meenemen, want anders mis ik haar te veel. Daarnaast heb je nog niets van Hawaï in je schatkist. En bovendien...’ Ze wijst naar Mahalo. ‘...je mag een gegeven kip niet in de bek kijken.’

‘Paard,’ verbeter ik haar. ‘Het spreekwoord is: je mag een gegeven paard niet in de bek kijken.’

Kirsten haalt haar neus luidruchtig op en rolt met haar ogen. ‘Een paard legt geen eieren,’ zegt ze gedecideerd, ‘en zelfs de kleinste shetlandpony past niet in die schatkist van jou, dus... een gegeven kip.’

‘Daar heeft ze een punt, Mahalo,’ zeg ik tegen de kip.

Mahalo tokt nog eens zacht.

‘Ze is wel stil, ja,’ zeg ik. ‘Misschien...’ Ik moet al bijna watertanden als ik aan een versgebakken eitje denk. ‘Hoe krijgen we haar aan boord?’

‘*Easy peasy*. Je ouders zijn iedere dag uren zoet in de

supermarkt om alles in te slaan voor onze tocht.' Ze werpt een blik over haar schouder naar de Argo, onze zeilboot, die op de deining ligt te dobberen. De dinghy, het kleine opblaasbare motorbootje, hangt erachter. Dat betekent dat mijn vader en moeder nog aan boord zijn. Zelf ben ik gewoon naar het strand gezwommen.

'Zit wat in,' mompel ik.

'We vertrekken morgen, dus als ze straks aan wal zijn, kunnen wij vlug Mahalo aan boord brengen.' Kirsten springt op en hijst me aan mijn arm omhoog.

Mahalo begint wild te fladderen met haar vleugels. Even lijkt het alsof ze ervandoor wil gaan, maar dan komt ze weer tot rust in mijn arm. Ze vlijt zich tegen mijn blote buik en verstoep haar kopje in haar veren.

'Je moet haar niet zo laten schrikken,' zeg ik, maar ik lach erbij want ik ben blij dat Mahalo zo snel weer tot rust komt. Het voelt al gezellig warm. Alsof ik ineens een huisdier heb.

'Kom, we moeten nog stro halen.' Kirsten trekt me mee.

'Stro?'

Ze rolt weer met haar ogen. 'Stro, ja, zodat ze een nestje kan maken in je schatkist en ook om... Nou ja, gewoon.' Ze giechelt.

Kirstens rugzak zit volgepropt met stro. We staan verscholen achter een paar hibiscustruiken aan de rand van

het strand en wachten tot mijn ouders eindelijk van boord komen om de laatste inkopen te doen en bij Kirstens ouders te gaan lunchen. Vooral dat laatste kan wel even duren, want die lunchen altijd mega-uitgebreid. Duurt uren. Gelukkig mogen Kirsten en ik altijd snel van tafel en onze eigen gang gaan, maar voor vandaag hebben we gezegd dat we samen aan boord willen lunchen. Omdat het onze laatste dag op Hawaï is en we Kirstens plekje aan boord willen inrichten, omdat zij met ons meevaart naar Tahiti. Haar moeder gaat ook naar Tahiti, maar dan met het vliegtuig.

Mahalo beweegt haar kopje een paar keer heen en weer, alsof ze iets wil zeggen. Ik vraag me af wat ze denkt.

‘Kunnen kippen eigenlijk denken?’ fluister ik.

‘Hoe vinden ze anders eten en hoe weten ze anders dat ze terug het hok in moeten om hun eieren te leggen?’

‘Omdat ze het gewend zijn?’

‘Dan hebben ze daar toch eerst over na moeten denken?’

‘Denk je?’ Ik haal mijn schouders op. ‘Komen ze al?’ vraag ik.

Kirsten tuurt langs de bladeren van de struiken. ‘Volgens mij wel.’

‘Werd tijd,’ mompel ik. ‘Ik dacht dat ze misschien afgezegd hadden.’

‘Tss. Alsof iemand nee tegen mijn vaders laulau kan zeggen.’

Ik duw haar opzij en gluur door het gat. Mijn moeder daalt net het zwemtrapje af naar de dinghy. Als ze in het

bootje staat te wiebelen, steekt ze haar hand uit om mijn vader te helpen. Ik hoef er niet bij te zijn om te weten dat mijn vader haar nu uitlecht. Een zeeman zoals hij heeft geen hulp nodig. Ik kan het hem bijna horen zeggen. Maar tot mijn verbazing pakt hij haar hand en eenmaal beneden laat hij die niet los. In plaats daarvan trekt hij haar naar zich toe.

‘O gatver!’ Ik stap achteruit en bots tegen Kirsten aan.

‘Wat? Wat gebeurt er?’

‘Ze staan te zoenen.’

‘Ieuw!’ roept Kirsten. Ze tuurt door het gat. ‘Ook wel romantisch. Een beetje. Maar meer ieuw.’

Nu rol ik met mijn ogen. ‘Alléén maar ieuw. Mega-ieuw! Dat doen ze nou altijd, en het kan ze niet eens iets schelen dat iedereen het ziet. Ik bedoel...’ Ik gebaar naar het strand achter de struiken, waar ik weet niet hoeveel mensen zitten te genieten van de zon en het uitzicht, het uitzicht dat zij nu verpesten.

‘Misschien houden ze van elkaar,’ zegt Kirsten. Ze staat nog steeds door het gat te kijken.

Ik trek haar weg. ‘Dit is geen televisieserie of zo,’ zeg ik. ‘En van mij mogen ze dan wel wat minder van elkaar houden. Ik schaam me echt dood. Iedere keer weer.’

Kirsten stapt naar me toe. ‘Misschien moet ik jou ook eens zoenen, jongetje,’ zegt ze. ‘Dan weet je tenminste waar je het over hebt, want volgens mij heb jij nog nooit gezoend.’

‘Doe niet zo maf!’ Ik schiet naar achteren, struikel en

val op mijn kont in het zand. Ik kan nog net Mahalo vangen, die luid kakelend uit mijn arm weg fladdert.

Kirsten giert het uit.

‘En nee,’ zeg ik als ze is uitgelachen. ‘Ik heb nog nooit gezoend en dat ga ik ook niet doen.’ Ik ril overdreven, maar laat me toch door haar optrekken. Haar hand voelt zacht en warm en toch stevig. Vlug laat ik hem los.

‘Ik ook niet, hoor. Echt niet!’ Kirsten trekt een vies gezicht, maar ze knipoogt tegelijkertijd. Ik weet niet zeker of ik haar geloof.

Ik strijk Mahalo over haar kopje. ‘Mahalo ook niet.’

Kirstens ogen sperren zich open. ‘Zoenende kippen? Volgens mij ben jij knettergek, Boreas van de Winden.’

Tegen de tijd dat ik weer door het gat kijk, zijn mijn ouders aan land en trekt mijn vader de dinghy een stukje het strand op. We wachten tot we zeker weten dat ze ver genoeg zijn voor we naar de dinghy lopen. Kirsten loopt in een soort zigzaglijn van afval naar afval naar afval. Alles pakt ze op, zoals ze altijd doet en zoals ik inmiddels ook gewend ben om te doen. Alleen niet nu, omdat ik Mahalo onder mijn arm heb. Kirsten verzamelt alle rotzooi van het strand en stopt het in de grote katoenen tas die ze altijd bij zich heeft.

‘Ah, kijk nou hoe zielig!’ Vlak bij de waterlijn stopt ze, pakt iets op en draait zich naar me om. ‘Weer een die het gevecht met de haak heeft verloren.’ In haar handen ligt een kleine aal, wittig met een groene streep over zijn rug en zwart gestippeld. Zijn bolle oogjes staan wijd open.

Ook al is hij dood, hij ziet eruit alsof hij vreselijk in paniek is. In zijn opengesperde bek zit een haak met iets van plastic eromheen. Visdraad is om zijn nek en zijn lijf gewikkeld.

Ik staar naar de dode aal op de palm van haar hand. Een jonkie lijkt het. Hoe lang zou hij zijn? Volgens mij nog geen dertig centimeter.

‘Die haak is bijna groter dan zijn kopje. Echt zielig.’

Kirsten laat hem tussen de lege plastic flessen en andere troep in de tas glijden.

‘Denk je dat ze hem als aas hebben gebruikt?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Geen idee,’ zegt ze, terwijl ze bukt en drie sigarettenpeuken uit het zand vist. ‘Ik wou dat mensen niet zo’n troep van de wereld maakten.’

We slepen de dinghy het water weer in en roeien naar de Argo. Mahalo kakelt aan één stuk door. Zachtjes, een beetje als de bliepjes van een computerspelletje, maar toch. Ze duikt diep weg in het holletje van mijn elleboog.

‘Misschien is ze wel bang voor water,’ zeg ik.

‘Welnee. Ze is gewoon opgewonden, omdat ze op wereldreis gaat. Hoeveel kippen gaan er nou op wereldreis? Op een boot nog wel? Misschien is ze de eerste kip ooit!’

‘Ik hoop dat ze haar snavel een beetje kan houden. Anders moeten we de hele tijd muziek aanzetten of, weet ik veel, aan één stuk door praten of zingen. Dat gaat nooit lukken. Mijn moeder houdt heel erg van de stilte op zee. En ik...’ *En ik ook*, wil ik zeggen, maar om de een of andere reden doe ik het niet, want het voelt een beetje stom. Wie houdt er nou van stilte?

‘Ze wordt vast rustiger als we een nestje voor haar bouwen.’

We klimmen aan boord en duiken meteen de kajuit en mijn kooi in.

‘Wat een troep,’ zegt Kirsten en ze trekt mijn lakens glad, legt mijn kussen recht, vouwt mijn shirt op en legt het onder het kussen.

‘Wat bedoel je?’

‘Hier. Zo rommelig.’

‘Maakt dat uit? Niemand komt hier ooit.’

Ze kijkt me aan, bijna streng als haar ogen niet zo zouden twinkelen. ‘Ik ben hier,’ zegt ze.

Ik frommel Mahalo van mijn ene arm naar mijn andere. ‘Heb jij je eigen kamer weleens gezien?’

‘Heus wel. Maar ik zeg het niet zomaar.’ Ze aait Mahalo over haar kopje. ‘Als we Mahalo zo lang mogelijk verborgen willen houden, moet je vooral geen aandacht trekken. Als je moeder hier binnenkomt en die troep ziet en je bed gaat opmaken, hoort ze Mahalo misschien scharrelen achter het luik. Dan gaat ze op onderzoek uit.’

Mijn hart staat even stil. Dan begin ik te grinniken. ‘Behalve dat het niet mijn moeder maar mijn vader is die alles netjes wil hebben. Geen troep aan boord, zegt hij altijd. Daar kunnen we over struikelen en door gewond raken. Dan hebben we een probleem als we midden op zee zijn. Jij moet zeker je troep opruimen, want jij slaapt in de loodskooi in de kajuit.’

Ik laat Mahalo los op mijn bed. Even staat ze stokstijf stil, maar dan begint ze voorzichtig rond te scharrelen.

Haar kopje schiet steeds met kleine schokjes een andere kant op, alsof ze alles in mijn kooi bekijkt. Af en toe pikt ze onderzoekend met haar snavel in het laken. Ik kruip langs haar naar het einde van mijn bed en open het luik.

‘Het is groot genoeg,’ zegt Kirsten, die achter me aan is gekropen. ‘Je moet alles er tijdelijk uit halen. Dan heeft Mahalo iets meer ruimte.’

Ik haal de schatkist leeg en stouw alle schatten in een hoekje van mijn bed. Mahalo trippelt er snel naartoe en begint te pikken aan de stenen uit Marokko alsof het reuzenkorrels graan zijn. Ik duw haar weg.

‘Dat zijn stenen, sufkop,’ zeg ik. ‘Die zijn echt niet eetbaar!’

Ik pak de gladde stenen in mijn hand en wrijf erover tot ze weer helemaal glanzen. Marokko. Hoelang is dat wel niet geleden? Het lijkt alsof er eeuwen voorbij zijn gegaan nu ik helemaal aan de andere kant van de wereld op een eiland zit. Ik tik twee stenen tegen elkaar. Hoe zou het met Aziz zijn, met wie ik heb gevoetbald in Essaouira en die me vertelde dat je altijd thuis bent als je maar bij je familie bent?

Kirsten duwt me tegen mijn schouder. ‘Hé, ik ben klaar,’ zegt ze en ze wijst naar het schatkisthok.

Ik rommel door het stro, dat in een dikke, zachte laag op de bodem ligt. Het ruikt lekker. Vers stro. ‘Fijn hokje.’

‘We moeten haar wel zo veel mogelijk rond laten lopen hier. Als het veilig is tenminste. En als we een paar dagen op zee zijn en ze heeft haar eerste eitjes weer gelegd...’

‘We kunnen voorstellen dat we twee aan twee ’s nachts wachtlopen,’ zeg ik. ‘En dat wij samen willen. Dan laten we haar na een paar dagen zien.’ Maar ik weet ineens niet meer of het wel zo’n goed idee is. ‘Na hoeveel dagen?’ mompel ik en ik probeer me voor te stellen hoe mijn ouders zullen reageren. ‘Ik hoop echt dat mijn vader haar niet over-...’

‘Natuurlijk doet hij dat niet,’ onderbreekt Kirsten me. ‘Joe doet dat echt niet zomaar. Hij weet heus wel dat Mahalo dan verdrinkt.’

‘Wat als hij haar niet overboord zet, maar, eh... wil, eh...’ Ik kan het woord niet uit mijn mond krijgen.

‘Opeten?’ vult Kirsten me aan. Haar ogen worden me-gagroot en het is duidelijk dat ze helemaal niet aan die afschuwelijke mogelijkheid heeft gedacht. ‘Nee!’ roept ze dan uit. ‘Nee, ik weet zeker dat hij dat ook niet doet. Echt niet.’ Er is geen twijfel in haar stem, maar ik zie hem wel in haar ogen, en in de manier waarop haar blik naar Mahalo en terug naar mij schiet. ‘Dan moeten we er alles aan doen om hem te stoppen.’

Ik schud de gedachte van me af. Ik moet geloven dat mijn vader Mahalo niet zal willen opeten.

‘Ik weet het niet. Ik weet het echt niet. Hij zou het zomaar kunnen doen. Je kent mijn vader niet,’ zeg ik zacht. Ik trek Mahalo op mijn schoot. ‘Over eten gesproken, we zijn het voer voor haar vergeten mee te nemen.’

‘Voer? Kippen hebben geen voer nodig. Het zijn afval-verwerkers. Die eten alles.’

‘Alles? Hoe bedoel je, “alles”?’

‘Schillen en bladeren van groente en fruit. Oudbakken brood. Etenrestjes. Mahalo is dol op frietjes, pasta en de pitten van tomaten. O, en op gras en onkruid.’

Ik grijns breed en knik naar de patrijspoort, het kleine raampje in mijn kooi, van waaruit je alleen maar de eindeloze oceaan ziet. ‘Gras? Onkruid?’

Kirsten drukt haar neus tegen het raampje. ‘Nou ja, misschien vindt ze zeewier ook wel lekker, en een visje.’

Ik denk aan de pinguïn die me op de Galapagoseilanden volgde.

‘Niet te veel vis,’ zeg ik. ‘Ik las op internet dat pinguïneieren naar vis smaken omdat ze alleen maar vis eten.’

Ik stop Mahalo in het hok en doe het luik dicht. Het ronde gat dat als handvat dient, is groot genoeg voor haar om haar kopje doorheen te steken, en ze doet dat ook onmiddellijk. Het ziet er grappig uit. En eigenlijk ook knettergek. Een kip aan boord...